V. évfolyam. 1. szám. 1925. január 1.

Egészségügyi Alkalmazottak Lapja

A betegápolók, ápolónők, okl. bábák, fürdősök, fürdősnők, masszőrök, vizgyógykezelők, pedikürözők, úszómesterek stb., kórházi segédmunkások és rokonszakmával foglalkozók hivatalos szaklapja.

A Szövetség hivatalos órái; reggel 9-től 12-ig, d. u. 3-tól 7 óráig. — Díjtalanul közvetít intézetek, klinikák, kórházak, szanatóriumok, fürdők és magánosok részére képzett személyzetet helyben és vidékre.

MEGJELENIK MINDEN HÓ 1-én.
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VII., Dohány-utca 74. I. 16.
Telefon: József 122—24.

SZERKESZTŐ:
Dr. RAJNAI BÉLA
orvos, elnök
FELELŐS SZERKESZTŐ:
SZIEBEN F. JÓZSEF.

Hirdetések felvétetnek a legjutányosabb árban.
Kéziratok vissza nem adatnak.
Előfizetési ár: Negyedévre 5000 K.

Egészségügyi alkalmazottak készüljetek a Szent Gellért-fürdő nagy halljában farsang utolsó vasárnapján rendezendő nagy bálra. Meghivók ki lesznek bocsájtva.

1925.

Szivből köszöntöm szeretett munkatársaimat: Magyarország összes egészségügyi alkalmazottait, különösképen pedig azokat, akik a Keresztényszocialista Egészségügyi Alkalmazottak Országos Szövetségének zászlaja köré csoportosultak e nevezetes évforduló pirkadó hajnalán! Örvendetes hirt hozok nektek: amiről évekkel ezelőtt még álmodni sem mertünk, amit véres verejtékkel gyűjtögetett fillére-inkből egyszer valamikor a távoli jövőben reméltünk csak megteremthetni: *Otthonunk*, hiteles forrásból eredő hir szerint a népjóléti magas miniszterium elhatározásából végre valahára megvalósul. Lapunk más helyén értesitjük bővebben ezen örvendetes tényről olvasóinkat, e helyen első kötelességünknek tartjuk azt, hogy azoknak, akiknek nagy érdeme van e reánk nézve valósággal életmentő eredmény elérésében, köszönetet mondjunk. Hálás köszönetünk és tiszteletteljes elismerésünk illeti meg első sorban is a népjóléti miniszter úr Őkegyelmességét, ft. dr. *Vass József* urat, aki soha el nem múló hálára kötelezte az egészségügyi alkalmazottakat szeretetteljes, megértő, nemes cselekedeteért. Tiszteletteljes elismeréssel adózunk nagynevű miniszterünk érdemes munkatársainak is, akik meleg jóakarattal karolták fel Otthonunk szent ügyét! De nem mulaszthatom el azt sem, hogy rámutassak Szövetségünk kitünő vezetőségére és elsősorban ennek kiváló elnökére, dr. *Krizs Árpád* úrra, aki tiszttársaival együtt lankadatlan kitartással fáradozott e nagy munka eredményének biztositásában. A Mindenható végre is sikerrel jutalmazta e nemes törekvéseket, áldja is meg mind a két kezével azokat, akik ezeket megvalósitották és azokat is, akik majd becsületes munkával maguknak érdemeket szereznek arra, hogy *Otthonunkban* majdan megpihenhessenek! Hálával tartozunk *Csik József* ngy. képviselő úrnak, ki több izben járt el Otthon-ügyünkben.

Hátra van még azonban az átalakitás, berendezés, üzembehelyezés nagy munkája. Ezt pedig magunknak kell, a magunk erejéből kettőzött anyagi áldozatokkal megvalósitanunk, Itt az ideje immár, hogy *hazánk összes egészségügyi munkásai* összefogjanak: kivétel nélkül mind Szövetségünk tagjai közé lépjenek, mert csak így remélhető az, hogy *Otthonunkat* véglegesen tető alá hozhassuk, csak így részesülhet minden munkástestvérünk ennek áldásaiban is és ha ma csak pirkad a hajnalunk, csak így fog esztendőre a jó Isten napja is melegen és éltetően sütni mindannyiunkra. Úgy legyen!

Rajnai Béla dr.

Új esztendő — új küzdelmek.

Az elmult esztendő mérlege passziv; a szanálási folyamatnak eddig csak a terheit érezzük. A drágaság nem csökkent, a munkanélküliség fokozódott, a megélhetés nehezebb lett.

Szakszervezetünk szempontjából is nagyon nehéz, küzdelmes volt az elmult esztendő. A tagok agilitása, lelkesedése, buzgósága nem fokozódott, tagjaink száma nem gyarapodott, a tagok megélhetési viszonya még jobban megromlott. Reményeink, vágyaink, törekvéseink — programmunk messze vannak a megvalósulástól. Csak az „Otthon" ügyében jutottunk előbbre, a mennyiben a népjóléti miniszterium végre — bár hármat kértünk — kiutalt két barakot az „Otthon" részére s így ezt talán az új esztendőben mégis át tudjuk adni rendeltetésének, ha tagjaink e törekvésünkben bennünket támogatnak. Egyebekben az 1924-es év alig hozott valami javulást.

Mit hoz az *új*? Új gondokat, új küzdelmeket! Tagjainknak minden erejüket meg kell fesziteni, hogy a szervezetünket fel tudjuk tartani, a közfelfogás megváltoztatására, hogy nagyobb megbecsülésben részesitsék végre az ápolószemélyzetet, kevés a remény. Minden egyes kis fizetésjavitást, minden kis előnyt megint csak úgy kell kiverekedni s a személyzet nagyrészének apatiáját, közömbösségét megszüntetni a szervezet ügyei iránt való érdeklődését felkelteni, s ébren tartani megint csak bajos dolog lesz. Sajnos, nagyon kevés nálunk a közügyekért, a mások javáért harcolni, s ha kell, áldozni is kész ember. Valami nagy fásultság, fáradtság, nemtörődés jellemzi ma a tömeget. Apostoli lelkület, idealizmus, lelkesedés ritka mint a fehér holló. Ilyen körülmények között a munkásság sorsa a korona javulása esetén is aligha fog nagyobb mértékben megjavulni. Beteg közállapotainkra az új év aligha fog hozni gyógyulást.

Ilyen szomorú kilátások mellett álljunk mi fáradtan, csüggedten félre? Lesz, ahogy lesz, kiáltással hagyjuk cserben mi is programmunkat, propagandánkat, terveinket, törekvéseinket? Nem szabad! Gondoljunk sokszor arra, mi lenne akkor, ha egyesületünk, amely mégis csak súlyt jelentő tábor, megszünnék — ki fogja akkor az egészségügyi alkalmazottak érdekeit egyáltalán képviselni? Félre hát a kislelkűséggel és fogjunk inkább nagyobb ambicióval a taggyűjtéshez; ha minden egyes tag csak egy új tagot szerez az új esztendőben, a szakszervezet virágzani fog. Zrinyi a régi nagy költő irja „Afiumában": „Miért kelljen elvesznünk, avagy kétségbeesnünk, mig csontjainkban velő, ereinkben vér, mig Isten mennyországban a mi bizodalmunk lehet, mig karunkban kopjáf, markunkban zablyát szorithatunk." Ne csüggedjünk mi se! Hacsak néhány százan leszünk is, akik a jobb jövő reményében kitartunk a keresztényszociális igazságok, követelések s harcok mezején, egy szivvel, egy akarattal, erősen összefogva mégis csak kell, hogy eredményt érjünk el.

De ehhez szívós, kitartó acélos akarat, s elszánt komoly cselekvés szükséges. Alig kivánhatnék szükségesebbet s fontosabbat tagjainknak az új esztendő új küzdelmeihez, mint ezt az öntudatos, céltudatos, komoly akaratot. Adja Isten, hogy meghozza ezt az új esztendő.

Dr. Krizs Árpád
szöv. elnök.

Harminc év.

Ezzel a számmal jelölhetjük meg azt az időt, amidőn a fürdőmunkásság az első kezdeményező lépést tette meg a szervezkedő lépéshez. Ezen tömörülés azonban nem volt szakmai értelemben vett gazdasági szervezkedés. Betegsegélyező jellege volt e tömörülésnek, melynek a szakmai téren felmerült fürdős ügyekhez semmi vonatkozásban nem volt köze. A szakmai és gazdasági kérdésekkel szorosan kapcsolatba hozható szervezkedés, mely már szociális jelleggel is birt, 1894.-ben bontott zászlót. Ebben az időben már kezdették belátni, hogy a fürdősszakmában dolgozó munkásság sérelmeit csakis a komoly alapokra lefektetett szakegyesület útján lehet eredményesen elintézni. Ilyen sérelem pedig száz, sőt ezer is merült már fel a szakmában. Nincs még egy szakma, mely oly rendezetlen állapotban áll a szemlélő szeme előtt, mint a fürdős vagy betegápoló szakma.

Ennek egyik legfőbb oka az, hogy a képesités kérdése mind a mai napig nincs elintézve. Nagy sérelem ez a szakma azon munkásaira és munkásnőire, akik orvosi képesitéssel birnak, hogy vannak ma is fürdőink, különösen saison fürdőink, ahol teljesen analfabéta egyéneket állitanak be nemcsak fürdősnek, hanem egyenesen egy-egy fürdő élére mint fürdőmestert vagy fürdőmesternőt.

Sajnos, harminc éves multja alatt a szakegyesület sok megpróbáltatáson ment át. Sokszor nem oly vezetők irányitották, akik mindenek fölé helyezték a *közös* érdeket. Valamint nagy baj volt, hogy a fürdőmunkásság maga is kevés megértést tanusitott a szakegyesülettel szemben. Sőt azt mondhatnám: ma is igy van ez. Még mindig nem áll az emberi önérzet magaslatán, mert ma is a kilincselés módszerét — ami az öntudatos, szervezett munkásság szempontjából *megalázó* — használja.

Sokan kerülik el a szakegyesületet, különösen azok, akik ma abban a szerencsés helyzetben vannak, hogy jobb állást töltenek be, bizva abban, hogy ők soha nem lesznek a szakegyesületre ráutalva. Ezeknek csak azt üzenjük, hogy találkoztunk mi már ilyenekkel is a szakegyesületünkben és pedig szorult helyzetükben. Azonban a szakegyesületünket a jobb napokban is meg kell minden fürdősnek és fürdősnőnek találni.

Szakegyesületünk nem csak kicsinyes egyéni érdekek szolgálatáért szerveződött, hanem az egyetemes nagy fürdős érdekekért, melyet csakis közös erővel, megértéssel érhetünk el. Az új év küszöbén azon reményben kivánok minden fürdős és fürdősnő testvéremnek boldog új évet, hogy a közös ügy iránt több megértést fog tanusitani, mint eddig.

Nagy Pál
a fürdős szakegy. elnöke.

Kultur-előadásaink.

Szövetségünk vezetősége azon törekvésének sikerét, mely tagjaink világnézeti alapon való kioktatását tűzte ki célul a péntek esténként megtartott előadásainkkal, legjobban bizonyitja az estélyeken megjelenő hallgatóknak mind nagyobb száma. Hogy a tudás és a társadalom kereteibe való beilleszkedése az egyes embereknek mily nagy fontossággal bir a gazdasági életben, azt csak azok tudják megérteni, akik szerves életet élnek. Látjuk ezt a társadalom azon rétegeinél is akik tudás és intelligencia tekintetében magasan felettünk állanak. Látjuk, hogy közös gazdasági érdekeik hathatósabb megvédése céljából az orvos, a tisztviselő stb. mind egy-egy testülethez tartozik. Azonban ha jobban megfigyeljük, azt látjuk, hogy a tőkés, a gyáros, vagyis a kapitalista érdekeltség, amely a tőkéjénél fogva igen jó anyagi viszonyok között él, mégis „karteleket" vagyis érdekszövetséget létesit, hogy kapitalista érdekeit ily módon még jobban tudja megvédeni.

Amidőn ezt látjuk és annak hátrányait érezzük, hogy mi oly széttagoltan élünk a társadalomban, tudatára kell ébrednünk azon valóságnak, hogy a szervezkedés és a tudásunk fejlesztése vihet csak közelebb gazdasági helyzetünk megjavitásához.

Kulturális előadásaink is e cél szolgálatában állanak és igen fontos, hogy ezen előadásoknak hetenként egy órát szenteljünk. Nem tudjuk kellően hangsúlyozni, hogy *„a tudás hatalom"*.

November 28.-án *Székely János* v. államtitkár tartott előadást „A nő feladata a keresztény társadalomban" cimen. Előadása keretében ismertette azt a szerepet, melyet a szociáldemokrácia szánt a nőnek. Ezután ismertette a keresztényszocialisták programmpontjait a nőkre vonatkozóan. Előadását gyönyörű példákkal egészitette ki, ami a hallgatóság figyelmét teljesen lebilincselte.

December hó 5.-én dr. *Mandler Ottó* főorvos „A gyermek testi nevelése" cimen tartott előadást. A nagyszámban megjelent hallgatóság élénk figyelemmel kisérte a kérdés fejtegetését. Az előadás végén a viz gyógyitó hatását és a hidrotherapiát fejtegette, amit lapunkban legközelebb teljes egészében közlünk.

December 12.-én *Szabó József* ngy. képviselő „Szociális problémák" cimén tartott előadást. Beszélt a baleset és rokkantság esetére való biztositás, a női

munkás és gyermek törvényes védelméről a nagytőkével szemben, a nyolcórai munka törvényes biztositása, valamint sok oly fontos problémákról, melyek a dolgozó nép és a nemzet javát vannak hivatva szolgálni. A hallgatóság nagy figyelemmel kisérte a fejtegetéseket.

Karácsonyi és újévi ajándék.

Felépül az Otthon.

A karácsonyi szent ünnepekre örvendetes ajándékkal lepte meg szövetségünket a népjóléti Miniszter. Meghallgatta kérésünket és kiutalta részünkre a Zita-kórház telepén azon barakokat, amelyeket kértünk. Azt mondhatjuk, végre egy olyan lépés ez szövetségünk életében, melynek nagy jelentőségét nagyon kevesen tudják kellően értékelni. Különösen azok nem, akik ma önálló lakással birnak. Azonban annál jobban tudják azok ennek a jelentőségét méltányolni, akik évek óta albérletben laknak, vagy ágyra járók, óriási lakbért fizetnek és mégis rettegniök kell, hogy máról-holnapra az utcára kerülhetnek. Vagy azok, kik 40—41 fokos lázzal jártak-keltek, mert a főbérlőjük kegyetlenségéből nappal nem volt szabad az ágyban fekve maradniok.

Mit jelent e szó: Otthon?! Érezzétek át. Egy hely, amelyet a magunkénak mondhatunk. Ahol mi rendelkezünk. A felépülő Otthonban egyelőre 40—45 bentlakást tudunk biztositani, fürdő, mosókonyha, két nagyobb teremmel, melyek kulturális céljaink fejlesztésére állanak rendelkezésre, valamint sok egyéb célt szolgálnak.

Későbbi feladatunk lesz ezen intézményünk bővitése, hogy fokozatosan minél több tagunk nyerhessen ott elhelyezést, biztos Otthont. Tudjátok mit jelent az, vidékről jövő testvéreinknek meleg Otthont nyujtani arra az időre, amig állásba helyezhetők, megmenteni a hajléktalanság rémétől, vagy a lakásuzsora karmaitól.

Szövetségünk vezetőségének azonban óriási nagy gondot okoz az átalakitáshoz szükséges tőke megszerzése. Elvünk, mindent a saját erőnkből, függetlenül minden külső befolyástól. Mint eddig is minden esetben, úgy most is bizunk tagjaink áldozatkészségében.

Mit kérünk? Kérjük tagjainkat, bármily csekély adománnyal járuljanak hozzá az épitkezés költségeihez. Akiknek megtakaritott pénzük van, adják *kamat mellett kölcsön* a szövetségnek. Kérjük az összegeket mielőbb akár póstán vagy személyesen beküldeni a titkársághoz, megjelölve, milyen cimen könyvelhetjük azt el. Minden egészségügyi alkalmazott erkölcsi kötelessége egy téglának a megváltása.

Ujabban alapitó tag lett Bábás Julia 100.000, Muntyán Gyuláné 50.000 K.-val. Adományoztak: Trényi Julia 131.500, Tommásy Bianca, Csató Berta 100.000, Meszina Józsefné, Ribarics Anna 50.000, Molnár Ferenc 40.000, özv. Meskó Andrásné 29.000, Horváth Lidia 25.000, Szabó József II. 20.000, Szalay Kálmánné 11.000, Pojedinec Anna, Magyar János 6000, Balázs Flóra 5656 koronát.

Felhivjuk mindazon tagtársakat és tagtársnőket, akik az „Otthon"-ban lakást igényelnek, azt a titkárságnál jelentsék be. Ugyanitt ez ügyben minden felvilágositást megszerezhetnek.

A rendi- és világi ápolónők!

Alábbi cikkem megirására szaklapunk decemberi számában „Mi készül a szt. Rókus kórházban" cimü cikk késztetett.

Mint a világi ápolónők egyik küzdő tagja, de mint olyan is, aki a rendi ápolónők helyzetét jól ismeri, vettem magamnak azt a bátorságot, hogy párhuzamot vonjak e kettő között. Távol áll tőlem, hogy a két testületet szembeállitsam egymással csak a jog, a kötelesség, igazság és szeretet nevében szögezzem le a tényeket.

A főváros tanácsa már régen kisérletezik, hogy a közkórházakban rendi ápolónőket helyezzen el; teszi ezt azzal az indokolással, hogy a világi ápolónők megbizhatatlanok. Engedje meg a tanács, hogy tiltakozó szavunkat felemeljük ez ellen. Miért kell a Rókus kórházba 8—10 rendi ápolónő olyan helyekre, ahol értékesebb anyagokat kell kezelni. Szomorú dolog, hogy nem vett magának fáradtságot az igazgatóság, hogy megbizható, régi, jó ápolónőket keresett volna ilyen helyekre. Ha akadnak is renitens elemek, azért nem kell az egész ápolónői kart megbélyegezni megbizhatatlan jelzővel.

Mielőtt itéletet mondtak, vettek-e maguknak fáradtságot, hogy megvizsgálják, hogy milyen elbánásban részesülnek a rendiek, milyenben a világi ápolónők.

Vettek-e maguknak fáradságot, hogy ugyanolyan elbánásban részesitsék a világiakat, mint a rendieket?

Ha szövetségünk a világi ápolónők fizetése ügyében járt a tanácsnál, azzal lettünk elutasitva, hogy nincs pénz. Mig ellenben ha rendi ápolónőkről van szó, akkor a főváros bármily áldozatra kész, hogy igényüknek megfelelő lakosztályt biztositson számukra.

A rendi ápolónőknek az anyaház biztositékot nyújt munkanélküliség, betegség és aggkor esetén. Mig a világi ápolónő teljesen ki van szolgáltatva munkaadójának kénye-kedvére. Mig a rendi ápolónő nyugodtan tekinthet a jövőbe és anyagi gondoktól mentesen végezheti munkáját, a világi ápolónő reszket a mindennapi kenyérért és szomorúbb az eset, ha anyát, gyermeket vagy testvért kell keserves keresetéből eltartania. Mig a rendi ápolónő elsőosztályos ellátásban részesül, addig a világi ápolónő a mindenki által használt bádog-edényben kapja az úgynevezett ételt, ami csak némelykor nevezhető annak.

Ha valaki ambicióból, a pálya iránti rajongásból lép a betegápoló pályára, azt a legképtelenebb bánásmóddal ábrándítják ki és veszik el ettől a kedvét.

Mig az igazgatótól a kórházban alkalmazott legutolsó emberig a rendi nővérnek mindenki siet köszönni, addig az ápolónőktől elvárják, hogy előre köszönjön és azt némelykor még el sem fogadják. Példának hozom fel az egyik kórházi esetet. Világi ápolónő „jóreggelt kivánok"-kal köszönt a szembejövő igazgatójának az illető uriember rákiabált (hogy milyen kifejezést használt, nem akarom leirni) „nem tudsz *te* köszönni", az ápolónő feleli „hisz köszöntem", igazgató felel: az nem volt köszönés, az a köszönés, ha úgy köszön: „kezét csókolom!" Abban az órában arra jön egy noviciarendi nővér, az illető igazgató úr a legtiszteletteljesebben kalapot emelve köszönti. Ezt a példát csak azért hoztam fel, hogy rámutassak a mostoha bánásmódra, melyben a világi ápolónők minden komolyabb ok nélkül is részesülnek.

Az egyesületünkben tömörült tagokat a tanfolyamok alatt is és más alkalommal is feljebbvalóik iránt való feltétlen tiszteletre és engedelmességre oktatjuk, engedtessék meg, tehát, hogy kimondjuk, hogy mi az orvosok munkatársainak valljuk és érezzük magunkat és nem a kórházban bárminő alacsony tisztséggel felruházott emberek rabszolgáinak. Próbálják meg az intéző körök ugyanolyan elbánásban részesiteni a világi ápolónőket, mint a rendieket! Megfelelő szolgálati év után aggkori rendes megélhetés biztositásával és reméljük, hogy megszünnek mindazon anomáliák, amelyek most esetleg vannak.

Szabad legyen arra is rámutatnunk, hogy a forradalmi idő arra késztette a fővárost, hogy kollektiv szerződést kössön olyan elemekkel a kik tulajdonképen nem is a betegápolás nemes hivatásával foglalkoztak.

Rövid időre rá már bekövetkezett a rendi ápolónők kiüzetése a kórházakból és a világi ápolónők kényszeritése a kórházi szolgálatra. És én merem állitani, hogy becsülettel megálltak a helyüket, — természetesen néhány renitens elem kivételével.

Ma, amikor olyan nagy a munkanélküliség, még több munkanélkülit akarnak koldusbotra juttatni és ezen kétségbeesett tömeget azok jármába akarják hajtani, akik akkor is és most is a zavarosban szeretnek halászni. Akkor a Marx tanaitól megkótyagosodott elemek kiüzték a rendieket, nem akarom azt hinni, hogy a keresztény éra urai munkátlanná óhajtják tenni a keresztényszocialista, keresztény és magyar munkásokat és munkásnőket.

Hiszem, hogy a rendi ápolónők behozatalának terve már azért sem fog sikerülni, mert a rendi vezetőség a keresztény testvéreit nem akarja hasonló sorsra juttatni, mint őket juttatta a proletárdiktatura.

Mi kibontottuk a zászlót a kereszt és a munka szabadsága jelében és remélem, hogy eszméink győzni fognak.

Balázs Flóra.

Folytatólagos kultur-előadások.

Folytatólagos előadásaink a következő sorrendben tartatnak meg:

1925. január 9.-én este fél 8 órakor dr. *Schöller Károly* ig. főorvos „A tuberculozis" cimen.

Január hó 16.-án *Kocsán Károly* szerkesztő „Aktuális kérdések" cimen.

Január 23.-án *Tobler János* v. ngy. képviselő „A szakszervezeti fegyelem" cimen.

Janár hó 30.-án dr. *Zibolen Endre* leánygimn. igazgató „A Marxi teóriák kereszténységszocialista megvilágitásban" cimen tart előadást.

Látogassuk minél nagyobb tömegekben az előadásokat.

HIREK.

Kongresszus.

A Kereszténységszocialista Szakszervezetek Országos Szövetsége, amelynek keretébe 36 különböző szakmai szervezet tartozik, december 7-én és 8-án tartotta meg II. országos kongresszusát. A szervezetek 127 kiküldöttel képviselték magukat. Az ülést *Székely János* v. államtitkár, a központ elnöke nyitotta meg és rámutatott azokra a hibákra, amelyek előidézői az ország gazdasági lerongyolódásának. Inditványozta, hogy a kongresszus üdvözölje *Horthy Miklós* kormányzó úr őfőméltóságát. Az inditványhoz egyhangúlag hozzájárultak. A külföldi üdvözlő táviratok felolvasása után *Tobler János* főtitkári jelentésében összefoglaló képet nyújtott a szervezetek 3 éves munkájáról. A beszámolót hosszas vita követte. Dr. *Zibolen Endre* a pénztári állományról számolt be. Majd az uj intézőtanács választatott meg. Ezután az általános munkásérdekeket átfogó inditványok kerültek tárgyalásra. Bár az elhangzott inditványok mind nagy jelentőséggel birnak, nem közölhetjük le őket, lapunk kis terjedelme miatt. A kongresszus komolysága és látogatottsága biztató reményt nyújt arra, hogy a dolgozó magyar munkásságra még boldogabb napok is következnek.

Akik önként rúgják fel a törvényesen biztositott szabadságot. Szomorú azonban megtörtént eset, amelyet itt meg kell irnunk. Van egy törvényünk, melynek alapján mindazon szakmák munkásainak, kik oly üzemekben vannak alkalmazva ahol megszakitás nélkül vasár- és ünnepnap is folyik a munka hetenkint egy szabadnapot kell biztositani. Ezen üzemekhez tartoznak a fürdők és kórházak is. E törvényesen biztositott szabadnapjáról mondott le a Szent Gellért-fürdőben alkalmazott *Hermeczky Ferenc* és *Kassai Péter* fürdős. Nem mondhatjuk másnak e cselekedetüket, mint nagyfokú tudatlanságnak. Mert nem hisszük, hogy legyen józan gondolkozású ember, aki a már megszerzett jogáról, melyért oly sokat kellett harcolnia lemondhasson, Azonban súlyos hibát követtek el ezenkivül is, mert e cselekedetük által egy kartársukat, aki a fölváltás szerepét tölti be az üzemnél, egy-egy napi kenyerétől fosztották meg. Ez nem kollégiális eljárás és méltán elitélendő. Reméljük, hogy sorainkon okulnak és hibájukat mielőbb rendbe hozzák.

Az Otthon asztaltársaság kifizetése. December hó 19-én számolt fel az Otthon asztaltársaság. 21 rendes fizető tagja volt. Az évvégi kimutatás szerint 4.120.000 koronát fizettek be. Osztalékra került 656.050 korona, melyből minden tag igen szép osztalékban részesült. A kifizetés után a társaság ujból megalakult, A tisztikar a következőképen választatott meg: *Bell Vilma* elnök, *Szieben József* pénztáros, *Deák Mária* jegyző, *Barinka Józsefné* és *Somogyi Anna* ellenőrök. Aki még beiratkozni óhajt, az a Szövetségben f. évi január 2-án vagy 9-én este 7 órakor jelentkezhet.

Protekció a kerületi pénztárnál. A központi kerületi pénztár rendelőjében, mintegy két hónappal ezelőtt történt, hogy az ápolónők közül, mint létszámfölöttit Báthory Margit ápolónőt szanálták. Ugyanakkor a röntgen osztályra egy dr. Dzurival Béláné úrhölgyet, aki állitólag laboránsnő, azonban a betegápoláshoz nem is konyit, felvettek, Értesülésünk szerint ez alkalmaztatása óta, mint ápolónő nagyon kevés vizet zavart ezideig a pénztárnál, sőt a betegápolásról igen furcsa fogalma van. Ezt a nagy hölgyet, aki oly lekicsinlőleg nyilatkozik a betegápolásról, most a Kispesten megnyitott uj rendelőbe, mint vezető ápolónőt helyezték ki egy férfirokonával együtt, aki ugyancsak nem konyit a betegápoláshoz. Egy rendelőintézetbe, ahol belgyógyászati, nőgyógyászati stb. osztály van ilyen szakképzettséggel nem biró egyéneket beállitani, nézetünk szerint mégis csak lelkiismeretlen dolog, még akkor is, ha az illető *Róde* igazgató úr pártfogoltja. Csodálkozunk azon, hogy az intézet főorvosi hivatala és különösen annak feje dr. *Friedrich* Vilmos tanár úr, ki annyira kényes az ápolói kar szakképzettségére, ezt szó nélkül hagyja és ehhez hallgatólag hozzájárult. Ott, ahol ezer és ezer dolgozó munkásember keres gyógyulást mégsem lehet megengedni, hogy ezek teljenen laikus egyénekre legyenek bizva. Mi tiltakozó szavunkat emeljük fel az ellen, hogy kipróbált munkaerőket bocsássanak el túlterheltség örve alatt, mig ugyanakkor protegáltakat helyezzenek el — minden képzettség nélkül — az egészségügy rovására. Felhivjuk a népjóléti miniszter úr figyelmét e szomorú tényre és kérjük, hogy ez ügyben inditson eljárást.

Nyugtázás. A Betegápoló Egyesület szüreti mulatságán az adományozók névsorából kimaradt *Bell Vilma* 50.000 koronás adománya, mit utólag hálásan nyugtázunk.

Vidéki tagjaink figyelmébe! Kérjük t. tagjainkat, akik vidéken tartózkodnak és tagdijakat vagy adományokat és leveleket küldenek, azt mindenkor a Szövetség cimén küldjék, megjelölve mily célra küldik azt. Ezt azon körülmény teszi szükségessé, hogy levelek érkeznek irodánkba a titkárnő és főtitkár cimére, sőt egyéb cimeken is, és igy azok átvétele sokszor a kézbesités alkalmával a posta révén akadályokba ütközik. Amennyiben tehát azok hivatalos célzattal küldetnek, úgy a a Szövetség hivatalos cimén adandók fel.

Naptár. Mindazok, akik még ezideig az 1925. évre szóló kereszténységszocialista naptárt nem szerezték be és arra igényt tartanak, a szövetségünk titkárságánál 14.000 K.-ért beszerezhetik azt. A naptárt *Szabó József* ngy. képviselő és *Koródi-Katona János* v. ngy. képviselő szerkesztette. Sok érdekes és hasznos tudnivalóval gyarapodunk annak átolvasása után. Minden tagtársunk szerezze be.

Községi Sajtóvállalat R.-T. Dorog. — 1924. 1027. — Felelős nyomdavezető: **Udvardy Béla.**